

[Elsie-Merete Ross.]

tiernes lyst til at gå ind i debatten begrænses af vor viden om, at det er et orienterende forslag.

Jeg skal i dag ikke tage afgjort stilling til noget som helst enkeltspørgsmål, men fremsætte nogle betragtninger om læreruddannelsen og de krav, der må stilles til den.

Det er rigtigt, som det jævnligt er fremført, at der har været tilbøjelighed til at halte bagefter for læreruddannelsens vedkommende. Man plejer at sige, at 1954-loven inddækkede de fordringer, som 1937-folkeskoleloven stillede, men at 1954-loven ikke svarede til kravene, som rejstes i den nye folkeskolelov af 1958 og den blå betænkning. Det var i hvert fald synspunkter, der indgik i det kommissorium, som læreruddannelsesudvalget fik, da det nedsattes i december 1960. Det hedder i kommissoriet, at man skal undersøge,

„på hvilke punkter undervisningen efter den nye folkeskolelov og de nye læseplaner for folkeskolen har gjort ændringer af faglig og pædagogisk karakter i reglerne om læreruddannelsen påkrævede eller ønskelige.“

Samtidig anmodes udvalget om i tilslutning hertil at fremkomme med indstilling om, hvorvidt den nye ungdomsskolelov måtte give anledning til ændringer i læreruddannelsen med henblik på undervisning i ungdomsskolen. Det fremgår heraf, at der var tænkt på en revision af den gældende lov. Det hedder dog i slutningen af kommissoriet, at man, for så vidt man under drøftelserne når til forslag, der peger mod nødvendigheden af en ændring af læreruddannelsesloven, kan rejse spørgsmålet over for undervisningsministeriet. Det er denne sidste del af kommissoriet, der har været afgørende for udvalget, og i virkeligheden stiller man forslag om en helt ny lov.

Det, der for det radikale venstre er afgørende, er, om det foreliggende lovforslag virkelig er et rummeligt forslag — sådan at forstå, at der på grundlag af de foreslåede bestemmelser kan ske en udvikling inden for seminarieuddannelsen, der til enhver tid kan farves af udviklingen i folkeskolen, uden at man skal gå til hyppige lovændringer.

Jeg tror ikke, det er hensigtsmæssigt at knytte denne lovgivning nøje til den ekssi-

sterende folkeskolelov eller den blå betænkning. Når jeg ikke gør det, skyldes det den rivende udvikling, der er i gang inden for folkeskolens forskellige afsnit. Vi har siden 1958 oplevet en meget stærk vækst inden for 8. og 9. klasserne. Vi har set, hvordan specialundervisningen er blevet udbygget. Vi har set, hvorledes spørgsmålet om delt eller udelt skole til en vis grad har ændret karakter. Vi har set, hvorledes den blå betænkningens pædagogiske synspunkter har medført nye træk i skolebilledet, og vi ved, at denne udvikling vil vokse i styrke. Vi kan vel også regne med, at vi på et eller andet tidspunkt i en ikke fjern fremtid står over for muligheden af lovændringer. Det vil ikke undre mit parti, om vi kommer til at stå over for en sammensmeltning af 8.-10. klasserne og realafdelingen. Konsekvensen heraf vil være, at spændingen omkring delingen af børnene ved afslutningen af 5. skoleår eller afslutningen af 7. skoleår forsvinder.

Der kan altså ske strukturelle ændringer i folkeskolen i en ikke fjern fremtid, og der vil i hvert fald stadig ske ændringer med hensyn til skolens indhold. Det krav, som derfor rejser sig, er, om det lovforslag, der ligger foran os, er af en sådan karakter, at det tager højde for en udvikling, hvis enkeltheder ikke kendes. For hvis det viser sig, at man, dersom der på ny bliver foretaget strukturændringer, skal skride til ændringer i seminarie Lovgivningen, er der noget galt — så er loven ikke rummelig nok. Det er efter min opfattelse et uomgængeligt krav, at den lov, vi vedtager, skal være en rammelov, der giver grundlag for sådanne justeringer inden for læreruddannelsen, som udviklingen måtte gøre nødvendige.

En hovedanklage mod den nuværende ordning har været, at der var for stor en fagrække, og at man burde tilstræbe en reduktion af fagrækken for de enkelte elever, således at der blev mere tid til fordybelse. Der er ingen tvivl om, at man i udvalget har været opmærksom på dette problem. Men da man samtidig har skullet give den enkelte elev forudsætninger for at være klasselærer, har man måttet gå på kompromis. Enhver lærerstuderende, siges det i betænkningen, skal kunne undervise i et rimeligt antal fag på flere alderstrin. Hele